

Arrest

nr. 342 717 van 11 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2023 met referthenummer 107045.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. RIEBS *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 3 december 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 4 december 2020 om internationale bescherming. Op 22 december 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. U bent Pashtoun en soennitische moslim. U bent afkomstig van het dorp Qalai Saman in het district Qarabagh in de provincie Kabul. Uw vader had een bakkerij en uw moeder was huisvrouw. U heeft één jongere broer en één jongere zus. Uw jongere broer heeft aangeboren, mentale problemen waardoor hij niet kan werken. U bent verloofd met F. O. (...), zij woont in Naharekhalan in het district Qarabagh (Kabul) in Afghanistan. U bent nooit naar school geweest, maar ging wel drie of vier jaar naar de madrasa.

Uw vader had een eigen bakkerij sinds 1393 (+/- 2014) waar u ook in werkte. De bakkerij lag in de stad Kabul, in de bazaar van Salim Karma, op ongeveer één uur met de wagen van jullie huis. Hierdoor bleven jullie meestal overnachten in de bakkerij en keerden jullie om de week of twee weken naar huis terug. Uw vader sloot een contract af met de National Intelligence Service (NIS) om brood te leveren. Drie keer per dag rond dezelfde tijdstippen kwamen twee of drie medewerkers van de NIS met een NIS-ranger of de moto het brood ophalen.

Op een dag kwamen er vier mannen naar de bakkerij, uw vader en u dachten dat zij van de NIS waren en dat ze kwamen klagen over het brood. Het waren echter vier talibs die wilden dat uw vader en u de dag nadien medicijnen door het brooddeeg zouden mixen dat bedoeld was voor de NIS. Jullie zouden er veel geld voor krijgen. Uw vader zei dat hij dit niet kon doen omdat de NIS jullie kenden en jullie een contract bij hen hadden lopen. Hierop zetten de talibs de medicijnen op de tafel en zeiden dat jullie het moesten doen want dat ze jullie kenden en dat als jullie het niet deden, jullie niet meer zouden bestaan. Ze gaven jullie de keuze geld of familie. Hierop gingen ze weg, ze zeiden niet wanneer ze zouden terugkomen.

Uw vader ging de dag nadien naar het kantoor van de NIS, vlakbij jullie bakkerij. Hij legde hen uit wat er gebeurd was. Uw vader liet de medicijnen achter bij de NIS. De NIS kwam nadien niet langer brood bij jullie kopen. De taliban kwam niet terug naar jullie bakkerij. Ongeveer 20 dagen of een maand na het bezoek van de taliban aan jullie bakkerij, probeerde de taliban een zelfmoordaanslag te plegen aan het kantoor van de NIS. Deze aanslag mislukte en twee talibs werden doodgeschoten. Uw vader en u waren na deze mislukte aanval bang dat de taliban achter jullie aan zouden komen omdat ze wisten dat jullie de medicatie aan de NIS hadden gegeven.

Ongeveer één maand na de aanval op de NIS kwamen twee talibs naar de bakkerij, u herkende hen van hun eerdere bezoek. U was bang, wekte uw vader en jullie zetten het op een lopen. Jullie moesten over een muur klimmen en de taliban begonnen te schieten. U viel over de muur en uw vader werd geraakt in de rug. Na ongeveer twintig minuten keerde u terug en zag u uw vader aan de muur liggen met heel wat mensen rondom hem. De twee talibs waren verdwenen. De politie kwam, belde de ambulance voor uw vader en stelde de werknemers van de bakkerij vragen over wat er gebeurd was. Uw vader werd twintig dagen gehospitaliseerd in het ziekenhuis en u kreeg een gipsverband voor uw arm dat u 25 dagen moest dragen. Tijdens de afwezigheid van uw vader was u verantwoordelijk voor de winkel. Toen uw vader uit het ziekenhuis ontslagen werd, keerden jullie terug naar jullie dorp, Qalai Saman. U ging nog enkele keren terug naar de bakkerij als er problemen waren met de bevoorrading. Uw vader besliste dat het te gevaarlijk was voor jullie in Afghanistan en regelde jullie reis om te vertrekken.

U vertrok samen met uw vader midden 1396 uit Afghanistan (+/- september 2017) en jullie reisden via Pakistan naar Iran waar u één jaar werkte. Uw vader kon niet veel werken gezien hij nog steeds gewond was. Na één jaar reisden jullie verder naar Turkije waar jullie ongeveer twee jaar in een bakkerij werkten in Istanbul. Na twee jaar reisde u alleen verder, want er was onvoldoende geld om allebei door te reizen naar West-Europa en uw vader had ook nog steeds pijn aan zijn schouder. In 2020 reisde u via Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië en Hongarije door tot in Oostenrijk. In oktober 2020 werden in Oostenrijk uw vingerafdrukken afgenomen, u diende geen verzoek om internationale bescherming in. U reisde via Italië en Frankrijk door naar België. In België diende u op 4 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara, een huurcontract van de bakkerij van uw vader, twee belasting fiches van de bakkerij, een vergunning voor de bakkerij, een foto van u in de bakkerij en een contract om brood te leveren bij de National Intelligence Service (NIS).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het administratief dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat u doorheen uw asielpcedure verklaringen hebt afgelegd die uw algemene geloofwaardigheid als verzoeker ernstig aantasten. Zo ondernam u een manifeste poging tot leeftijdsfraude. Tijdens uw aanmelding bij de DVZ op 4 december 2020 verklaarde u namelijk te zijn geboren op (...) 2003 (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 1). Uit het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd door de DVZ op 18 december 2020, bleek dat u toen 21,2 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Dit is een verschil van ongeveer 2 jaar tussen uw leeftijd op basis van uw beweerde geboortedatum en uw werkelijke leeftijd. Het is duidelijk dat u geprobeerd hebt om de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd en te doen geloven dat u minderjarig bent. Uw leeftijd is een essentieel element van uw identiteit en uw frauduleuze verklaringen doen daarom ook reeds ernstige afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

De algemene geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de taliban wordt verder onderuitgehaald daar u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming op 4 december 2020 bij de DVZ verklaarde dat u Afghanistan verliet omdat de taliban u wilden rekruteren om deel te nemen aan de oorlog (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling van 4/12/2020, p. 3). Deze verklaring is niet verenigbaar met uw latere verklaring op het CGVS, waar u verklaarde dat u Afghanistan verliet omdat uw vader en u van de taliban medicijnen in het brood voor de National Intelligence Service (NIS) moest verstoppert en jullie weigerden dit te doen, waardoor de taliban jullie wilden doden (CGVS, p. 14-15). Gevraagd naar deze tegenstrijdigheid tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaart u dat u dat niet zei en dat u dat niet zou zeggen (CGVS, p. 23). Deze verklaring volstaat echter niet om dergelijke tegenstrijdige informatie te verhelderen.

Wat betreft uw verklaring over hoe de problemen van uw vader en u met de taliban tot stand gekomen zijn, dient eveneens opgemerkt te worden dat deze niet aannemelijk zijn. U verklaart dat de taliban op een dag naar de bakkerij kwamen en van uw vader verwachtten dat hij medicijnen zou mengen in het brood bestemd voor de NIS (CGVS, p. 14-15). Uw vader weigerde dit te doen, bracht de zak met medicijnen naar de NIS waarop de taliban enkele weken later jullie bakkerij binnenvielen en jullie probeerden te doden (CGVS, p. 14-15). Vooreerst is het erg vreemd dat de taliban jullie aanspraken om dergelijke aanval op de NIS te plegen. De taliban waren namelijk op de hoogte van het contract dat er liep tussen jullie en de NIS, waardoor zij logischerwijze zouden weten dat jullie niet met de taliban sympathiseerden, daar jullie anders geen contract met één van de vijanden van de taliban zouden afsluiten (CGVS, p. 14-15 en 16). Dat de taliban er van uit zouden gaan dat jullie loyaliteit ten aanzien van hen zouden tonen, is dan ook erg vreemd. Bovendien is het erg vreemd dat de taliban naar de bakkerij kwamen, waarop uw vader duidelijk liet blijken dat hij niet de intentie had om de medicijnen aan het brood toe te voegen en dat de taliban toch de medicijnen bij jullie in de bakkerij achterlieten (CGVS, p. 14-15). Door de medicijnen bij jullie achter te laten, liepen de taliban net een groter risico om verraden te worden door uw vader, daar hij de bewijzen kon voorleggen dat hij medicijnen ontving.

Verder is ook de werkwijze die de taliban volgens uw verklaringen hanteerden, niet aannemelijk. Zo verklaart u dat de taliban zeiden dat jullie de medicijnen de dag nadien in het deeg moesten mengen (CGVS, p. 18). Als jullie niet zouden doen wat zij van jullie verwachtten, dreigden ze ermee jullie te vermoorden (CGVS, p. 14-15 en 19). Jullie luisterden niet naar de eisen van de taliban en uw vader bracht zelfs de NIS op de hoogte van de medicijnen, hetgeen de taliban volgens uw verklaringen te weten kwamen (CGVS, p. 14-15 en 20-21). Dat de taliban op de hoogte zouden zijn van het feit dat jullie hen verraadden aan de NIS, maakt het des te vreemder dat zij niet eerder naar de bakkerij kwamen om hun dreigementen kracht bij te zetten. Logischerwijze zouden de taliban, nadat zij merkten dat jullie de medicijnen niet aan het brood toevoegden, reeds naar de bakkerij komen om hun dreigementen uit te voeren of jullie verder onder druk te zetten. Tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt u geconfronteerd met het feit dat het vreemd is dat de taliban niet terugkwamen en stelt u dat "het hangt van hen af. Wat gebeurde met ons, dat was het. Misschien dachten zij er niet aan" (CGVS, p. 20). Dat de taliban er niet aan dachten om naar jullie terug te komen, is geen verschoningsgrond en kan niet verklaren waarom zij hun eerdere dreigementen niet uitvoerden.

Ook uw verklaringen over de inval van de taliban in jullie bakkerij en de nasleep hiervan weten niet te overtuigen (CGVS, p. 14-15 en 20-23). Een kleine twee maanden na het eerste bezoek van de taliban aan de bakkerij, vallen zij een tweede keer binnen (CGVS, p. 14-15 en 21). Bij deze inval werden er schoten gelost en werd uw vader geraakt in zijn rug/schouder (CGVS, p. 14-15 en 21-22). Dat er geen geloof gehecht kan worden aan dit incident blijkt uit uw handelingen nadien. Zo verklaart u eerst dat u met uw vader mee ging naar het ziekenhuis, maar dat u nadien gewoon terugkeerde naar de bakkerij omdat u voor de bakkerij moest zorgen (CGVS, p. 22-23). Gevraagd of dit niet riskant was, stelt u dat u geen keuze had omdat uw vader in het ziekenhuis lag en er niemand was om voor de bakkerij te zorgen (CGVS, p. 23). Wanneer de protection officer nogmaals probeert te achterhalen waarom u toch terugkeerde naar de bakkerij op de dag van het incident, verklaart u dan weer dat "mensen in Afghanistan gewoon zijn aan zo een situaties en dat u geen keuze had" (CGVS, p. 23). Ook dit is geen afdoende verklaring voor dergelijk risicovol gedrag en is tegenstrijdig met de ernstige vrees die u aanhaalde ten aanzien van de taliban.

Wat betreft de vrijdelde zelfmoordaanslag op de NIS, kan nog toegevoegd worden dat u niet aangetoond heeft dat deze gelinkt is aan uw problemen met de taliban. U verklaart namelijk zelf dat de aanval op de NIS niet omwille van jullie gebeurde, maar omwille van de relatie tussen de overheid en de taliban (CGVS, p. 22).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara bewijst hoogstens uw identiteit en nationaliteit, hetgeen hier niet ter discussie staat. De documenten die u neerlegt van de bakkerij van uw vader, nl. het huurcontract, twee belasting fiches, de vergunning en een foto van u in de bakkerij tonen aan dat jullie een bakkerij hadden, dit wordt dan ook niet betwist. Het contract tussen jullie bakkerij en de NIS die u voorlegt, kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Dienaangaande moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden (zie blauwe map). Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van uw asielaas.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral

damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw

hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de *Integrated Food Security Phase Classification*, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a)

de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciese punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en

een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals:

het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt" (er wordt van uitgegaan dat verzoeker hiermee doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel).

Na een beknopte theoretische toelichting bij enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen betwist verzoeker als volgt de motieven van de bestreden beslissing over zijn vluchtrelaas:

"Verzoeker gaat niet akkoord met de redenering van verwerende partij.

Eerst en vooral, zoals hierboven ingeroepen vormen de "incoherenties" aangestipt door verwerende partij geen voldoende reden om hem het vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen.

Bovendien zijn de "incoherenties" aangekaart door verwerende partij het resultaat van een misverstand over zijn verklaringen.

Hij legt uit :

• Verzoekers leeftijd

Verwerende partij is van oordeel dat verzoeker een "manifeste poging tot leeftijdsfraude" ondernam, wat zijn algemene geloofwaardigheid aantast.

Verzoeker verklaarde inderdaad te zijn geboren op (...) 2003, wat hem verteld werd door zijn ouders. Verzoeker kan zijn exacte geboortedatum niet kennen aangezien hij niet bij bewustzijn was op het moment van zijn geboorte en gezien het geringe belang van data in Afghanistan.

Er zij aan herinnerd dat in Afghanistan geen geboortecertificaat bestaat. De datum dat wordt geschreven op de Taskara is een datum die bepaald wordt volgens de fysieke verschijning¹.

De Canadian Immigration Board stelt ook vast dat een geboortedatum niet in de Afghaanse cultuur hetzelfde belang heeft dan in het Westen :

"(...)"²

Verzoeker heeft dit ook meermaals gezegd aan het CGVS : hij weet niet wanneer hij geboren is :

(...)

(NPO, p. 3)

(...)

(NPO, p. 8)

Verzoeker heeft nooit exacte geboortedatum gegevens daar hij deze niet kent, hij situeerde zijn familieleden telkens met een indicatie jonger/ouder of gebruikte het woord "ongeveer":

(...)

(NPO, p. 5)

(...)

(NPO, p. 6)

Aan verzoeker verwijten de datum die op zijn taskara staat te hebben meegedeeld is vervolgens niet relevant en onredelijk. Zijn algemene geloofwaardigheid kan daarvoor niet aangetast worden, en zeker niet op een "ernstige" manier zoals verwerende partij het doet.

• Verzoekers "interview" op Dienst Vreemdelingenzaken op 4 december 2020

Verwerende partij verwijt aan verzoekers tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd tussen het "interview" die hij heeft afgelegd de dag van het indienen van zijn verzoek en zijn latere verklaringen op het CGVS.

Verzoeker stelt ten eerste vast dat deze interview niet in het administratief dossier ligt.

Ten tweede wenst verzoeker te benadrukken dat dit "interview" van 4 december is eigenlijk een fiche die opgesteld werd omdat hij minderjarig was op het moment van het indienen van zijn verzoek en niet opgemaakt werd om verzoeker al de gelegenheid te geven van de redenen van zijn vlucht. Verzoeker was pas in België en werd ondervraagd in het algemeen over waarom hij Afghanistan verliet. Tegenstrijdigheid zoeken met zulke interview is onredelijk.

Des te meer, de verklaringen van verzoeker zijn niet zo tegenstrijdig : verzoeker verklaarde op 4 december problemen te hebben met de Taliban, wat het geval is. Het feit dat de Taliban hem wilde "rekruteren" om aan de oorlog deel te nemen is niet tegenstrijdig met een samenwerking geëist door de Taliban (soort rekrutering) om de NIS aan te vallen, wat als een deel van de algemene oorlog kan worden gezien.

Er is dus geen sprake van zodanige tegenstrijdigheden dat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel zou moeten worden getrokken, met name gelet op de gegeven verklaringen.

• Verzoekers problemen met de Taliban

Verwerende partij verwijt in het algemeen aan verzoeker een relaas die "erg vreemd" klinkt en verwijst naar "onlogische" gedragen en reacties van de Taliban.

Allereerst wil hij benadrukken dat de Taliban een groepering is die niet op een logische, gestructureerde en doordachte manier handelt, maar uitsluitend gedreven wordt door geweld, oorlog, slachtofferschap en dergelijke. Als de Taliban rationele mensen waren, zouden we dat weten. Het is niet het geval. Men mag niet vergeten dat de Taliban ten tijde van de gebeurtenissen, rond 2017, niet aan de macht waren in Afghanistan, en zeker niet in Kabul. Ze vielen Kabul voorzichtig aan, door geïsoleerde aanvallen.

Verzoekers relaas moet dus worden geanalyseerd in deze specifieke context van Taliban die niet aan de macht waren, die verzwakt waren, vooral in Kaboel, en die zo goed mogelijk probeerden te vechten. Er zij aan herinnerd dat verwerende partij Kaboel jarenlang als een intern vluchtalternatief heeft beschouwd. De Taliban waren vervolgens destijds niet machtig in Kaboel en konden niet effectief of efficiënt optreden, waardoor sommige delen van het relaas van verzoeker "onlogisch" lijken, maar in werkelijkheid, gezien de context en gezien de macht van de Taliban toen, heel logisch zijn.

Verwerende partij is van oordeel dat het "erg vreemd" is dat de taliban verzoeker en zijn vader aanspraken voor een aanval op NIS omdat ze juist een contract hebben met NIS. De redenering van verwerende partij is moeilijk te volgen : het is omdat verzoeker een contract heeft met NIS dat de Taliban hem bedreigt ! Wie anders zou NIS kunnen aanvallen met vergif dan de bakkerij die hen brood levert ? De Taliban waarom op de hoogte van het contract die afgesloten werd tussen NIS en verzoekers bakkerij en het is daarom dat ze hem kozen. Door aan te vallen via een vertrouwde en langdurige partner zorgen zij ervoor dat hun aanval succesvol is.

Er werd nooit sprake van "loyaliteit" t.a.v. de Taliban: de bakkerij had contracten met particulieren en met overheidsorganen, het was geen bakkerij die alleen aan de autoriteiten leverde, het was open en publiek en daarom werd ze door de Taliban uitgekozen. Onder de vele klanten was de NIS, de Taliban konden niet weten dat verzoekers vader loyaliteit zou bieden aan de NIS en daarom gebruikten ze ook dreigementen.

De Taliban waren verzekerd, met hun bedreigingen, dat verzoeker en zijn vader het nodige zouden doen en daarom hebben ze de medicijnen achter gehaald :

(...)

(NPO, p. 15)

Als je iemand en heel zijn familie met de dood bedreigd kan je ervan uitgaan dat hij het nodige zou doen, althans zo doen de Taliban het. De Taliban hadden nooit kunnen vermoeden dat verzoekers vader hen zou verraden, aangezien hij de risico's kende. Het achterlaten van de medicijnen is juist het bewijs dat de Taliban zeker waren dat ze verzoekers vader genoeg hadden bedreigd en dat ze dus hun doel hadden bereikt.

Voor verwerende partij is het ook "bevreesd" dat de Taliban niet eerder naar de bakkerij zijn teruggekomen na het verraad van verzoekers vader bij NIS. Voor verwerende partij hadden de taliban "logischerwijze" (dixit) eerder naar de bakkerij moeten stappen om hun dreigementen uit te voeren.

Verzoeker verwijst naar wat hierboven al werd uitgelegd : rond 2017 waren de Taliban niet aan de macht in Kabul en moesten ze discreet blijven. Ze kwamen daarom telkens s'nachts bij verzoeker, om niet opgepakt te worden. Des te meer, omdat verzoekers vader hen had verraad was het ook moeilijk om rechtstreeks terug te komen bij de bakkerij. Ze hebben een andere strategie gevonden om de NIS aan te vallen en zijn erin geslaagd aangezien de kantoren van de NIS effectief werden getroffen door een zelfmooraanslag, wat niet betwist wordt door het CGVS, na het verraad van verzoekers vader en voor dat de taliban bij het bakkerij terugkwamen. Het is dan niet "onlogisch" dat de Taliban eigenlijk gewacht hebben vooraleer terug te komen. Verzoekers verklaringen omtrent de problemen die hij kende met de Taliban zijn gedetailleerd en geloofwaardig en worden gestaafd met persoonlijke documenten die verzoeker neerlegde (bewijs van het hebben van een bakkerij, wat niet betwist wordt; bewijs van het contract met NIS) en met algemene informatie over de situatie in Kabul in 2017 :

- Kabul was erg beveiligd in 2017 en het was moeilijk voor de Taliban om op te treden :

"(...)"³

- Kabul was onder de controle van de Afghaanse overheden maar werd ook aangevallen :

"(...)"

Verzoekers verklaringen zijn coherent en samenhangend en de argumenten van verwerende partij om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te betwisten zijn niet ernstig of van secundaire aard.

- Inval van de Taliban op verzoekers bakkerij

Verwerende partij is van oordeel dat het gedrag van verzoeker na de inval van de Taliban op hun bakkerij niet geloofwaardig is. Zo begrijpt verwerende partij niet waarom verzoeker terugkeerde naar de bakkerij.

Verzoeker heeft nochtans uitgelegd dat aangezien zijn vader in het ziekenhuis lag er niemand meer was in de bakkerij. De bakkerij was hun enige inkomstenbron en het was duidelijk en onvermijdelijk dat verzoeker zou terugkeren.

Verzoeker benadrukt dat de aanvallen van de Taliban altijd 's nachts en op discrete wijze plaatsvonden, omdat Kabul toen onder regeringscontrole stond. De Taliban zouden nooit midden op de dag zijn verschenen en het door verzoeker genomen risico om overdag terug te keren moet dan ook worden gerelativeerd.

Nu dat de Taliban heel Afghanistan controleren zou verzoeker inderdaad dit nooit overwegen maar toen was zijn gedrag niet zo vreemd.

- De documenten die verzoeker heeft neergelegd kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen

Verwerende partij stelt volgende documenten niet ter discussie:

- Taskara van verzoeker die zijn identiteit en nationaliteit vaststelt;

- Documenten m.b.t. de bakkerij van verzoekers vader ;

Wat betreft het contract met NIS is verwerende partij van oordeel dat die de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen. Nu dat verzoeker met dit beroep zijn geloofwaardigheid heeft aangetoond stoelt dit document zijn verklaringen.

Verwerende partij stelt ook vast dat er in Afghanistan corruptie en documentenfraude bestaat.

Verwerende partij toont in casu niet aan dat dit contract met NIS in kwestie vals of niet authentiek is, noch brengt ze enkele gegrond argument naar voren om te steunen dat dit document een vervalsing zou zijn.

Verzoeker benadrukt dat een verwijzing naar algemene informatie in verband met de corruptie kan niet aan dit document enig bewijskracht ontzeggen.

De loutere vermelding van algemene bronnen waaruit een hoog corruptieniveau blijkt, is volstrekt onvoldoende om wezenlijke elementen van verzoekers aanvraag tot bescherming uit te sluiten. Aangezien dit document immers specifiek betrekking heeft op het profiel van verzoeker en waarom hij het doelwit zou zijn van de taliban, en op het bewijs van zijn problemen in Afghanistan, en aangezien verzoeker heeft getracht enig bewijs aan te dragen voor het aantonen van (de actualiteit van) zijn vrees, kan de houding van verwerende partij niet worden gevolgd.

Verwerende partij toont niet in concreto aan hoe dit document vals is. Indien zij zich op dit argument wil beroepen om het door verzoeker overgelegde bewijs terzijde af te wijken, moet zij dit aantonen.

In een arrest nr. 169 452 van 9 juni 2016 heeft Uw Raad herinnerd aan het belang van een nauwgezette en zorgvuldige bestudering van de documenten die asielzoekers ter staving van hun aanvraag overleggen (onze nadruk):

« (...) ».

De lering van dit arrest moet in casu worden toegepast. Dit door verzoeker neergelegde document is van fundamenteel belang voor de analyse van zijn verzoek en staft zijn relaas op omstandige wijze."

Daarna gaat verzoeker nog in op zijn verwestering. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming, gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Bij het verzoekschrift worden bewijzen van werk (stuk 2) en van een duurzame en stabiele relatie met een Belgisch onderdaan (stuk 3) als stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 26 januari 2026 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van december 2023, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 2 februari 2024, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 en aan de “*Focus Afghanistan – Return from abroad*” van SEM van februari 2025.

2.2.2. Bij een eerste op 30 januari 2026 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet fotokopieën van de geboorteakte (stuk 1) en van de identiteitskaart (stuk 2) van zijn dochter en een beëdigde vertaling van de nieuwe wet van de taliban (stuk 3).

2.2.3. Bij een tweede op 30 januari 2026 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet fotokopieën van loonstrookjes.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met loonfiches van 2021 en 2022 (stuk 1) en een getuigenis van zijn werkgever (stuk 2) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij zijn vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en de documenten die hij neerlegde ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming deze vaststelling niet kunnen veranderen, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een

situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (iv) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Landeninformatie

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op een gebrek aan informatie over hoe Afghanen zoals hij bij terugkeer gepercipieerd worden.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij een aanvullende nota van 26 januari 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij zal worden gedood door de taliban. Zijn vader zou een bakkerij hebben gehad, die brood leverde aan de *National Intelligence Service* (NIS). Op een dag zouden vier talibs naar de bakkerij zijn gekomen die wilden dat hij en zijn vader medicijnen zouden mixen door het brooddeeg dat bedoeld was voor de NIS. Zijn vader zou dit de dag daarna zijn gaan melden bij de NIS en de medicatie aan de NIS hebben gegeven. Ongeveer een maand later zouden de taliban een mislukte zelfmoordaanslag hebben ondernomen aan het kantoor van de NIS, waarbij twee talibs werden doodgeschoten. Ongeveer een maand daarna zouden twee talibs naar de bakkerij

zijn gekomen en zouden verzoeker en zijn vader zijn weggelopen, waarop de taliban hun beschoten en zijn vader in de rug geraakt werd. Zijn vader zou twintig dagen in het ziekenhuis verbleven hebben. Ergens in september 2017 zouden verzoeker en zijn vader uiteindelijk Afghanistan verlaten hebben omdat zijn vader meende dat het er te gevaarlijk was.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker doorheen zijn asielpedure verklaringen heeft afgelegd die zijn algemene geloofwaardigheid ernstig aantasten. Zo ondernam verzoeker een manifeste poging tot leeftijdsfraude en legde hij tegenstrijdige verklaringen af over zijn vluchtmotief.

Over de poging tot leeftijdsfraude bevat de bestreden beslissing de volgende pertinente overwegingen: *“Tijdens uw aanmelding bij de DVZ op 4 december 2020 verklaarde u namelijk te zijn geboren op (...) 2003 (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 1). Uit het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd door de DVZ op 18 december 2020, bleek dat u toen 21,2 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Dit is een verschil van ongeveer 2 jaar tussen uw leeftijd op basis van uw beweerde geboortedatum en uw werkelijke leeftijd. Het is duidelijk dat u geprobeerd hebt om de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd en te doen geloven dat u minderjarig bent. Uw leeftijd is een essentieel element van uw identiteit en uw frauduleuze verklaringen doen daarom ook reeds ernstige afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”*

Verzoeker voert aan dat hij zijn exacte geboortedatum niet kent en de geboortedatum heeft opgegeven die zijn ouders hem verteld hebben, doch hij beperkt zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die, gelet op het verschil van vier jaar met het resultaat van het leeftijdsonderzoek, niet ernstig is. Dat hij *“zijn exacte geboortedatum niet (kan) kennen aangezien hij niet bij bewustzijn was op het moment van zijn geboorte en gezien het geringe belang van data in Afghanistan”*, kan niet overtuigen daar uit het administratief dossier blijkt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) in staat bleek een exacte geboortedatum op te geven. Voorts doet het gegeven dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) meermaals gezegd heeft dat hij niet weet wanneer hij geboren is geen afbreuk aan het gegeven dat hij bij de DVZ een exacte geboortedatum wist op te geven die sterk afweek van het resultaat van een leeftijdsonderzoek op vraag van de Dienst Voogdij. Waar verzoeker tot slot nog laat gelden dat het niet relevant en onredelijk is om hem te verwijten *“de datum die op zijn taskara staat te hebben meegedeeld”*, gaat hij uit van een foute lezing van de motieven van de bestreden beslissing, waar hem wordt verweten te hebben geprobeerd om de asielinstanties te misleiden over zijn leeftijd en te doen geloven dat hij minderjarig is. Aldus slaagt verzoeker er niet in de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen over verzoekers vluchtmotief, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“De algemene geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de taliban wordt verder onderuitgehaald daar u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming op 4 december 2020 bij de DVZ verklaarde dat u Afghanistan verliet omdat de taliban u wilden rekruteren om deel te nemen aan de oorlog (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling van 4/12/2020, p. 3). Deze verklaring is niet verenigbaar met uw latere verklaring op het CGVS, waar u verklaarde dat u Afghanistan verliet omdat uw vader en u van de taliban medicijnen in het brood voor de National Intelligence Service (NIS) moest verstopten en jullie weigerden dit te doen, waardoor de taliban jullie wilden doden (CGVS, p. 14-15). Gevraagd naar deze tegenstrijdigheid tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaart u dat u dat niet zei en dat u dat niet zou zeggen (CGVS, p. 23). Deze verklaring volstaat echter niet om dergelijke tegenstrijdige informatie te verhelderen.”

Verzoekers betoog dat het interview van 4 december 2020 bij de DVZ *“niet in het administratief dossier ligt”*, mist feitelijke grondslag nu uit een eenvoudige raadpleging van dit dossier blijkt dat de Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling zich daarin bevindt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map ‘DVZ’, ‘Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling’). Waar verzoeker aanvoert dat deze Fiche niet werd opgemaakt om hem al de gelegenheid te geven de redenen van zijn vlucht te vertellen, gaat hij eraan voorbij dat hem daarbij werd gevraagd naar zijn motief voor zijn immigratie naar België. Aldus doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat wat hij daarbij verklaarde tegenstrijdig is met wat hij later bij de DVZ en op het CGVS verklaarde. Dat met zijn verklaring bij binnenkomst rekening wordt gehouden is evident en allerminst onredelijk. Tot slot is de verklaring van verzoeker bij zijn binnenkomst dat hij in België is omdat de taliban hem wilden rekruteren om deel te nemen aan de oorlog wel degelijk tegenstrijdig met zijn latere verklaringen dat hij en zijn vader Afghanistan verlieten omdat zij van de taliban medicijnen in het brood voor de NIS

moesten verstoppen en zij weigerden dit te doen, waardoor de taliban hun wilden doden. Hierover anders oordelen zou niet ernstig zijn. Aldus slaagt verzoeker er ook niet in om deze motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Gelet op het voorgaande, is ook de Raad van oordeel dat verzoeker doorheen zijn asielprocedure verklaringen heeft afgelegd die zijn algemene geloofwaardigheid ernstig aantasten nu (i) hij een manifeste poging tot leeftijdsfraude ondernam en (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn vluchtmotief.

Voorts dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ook op dat verzoekers verklaringen over hoe zijn problemen met de taliban tot stand gekomen zijn niet aannemelijk zijn en licht hij dit als volgt nader toe:

“Wat betreft uw verklaring over hoe de problemen van uw vader en u met de taliban tot stand gekomen zijn, dient eveneens opgemerkt te worden dat deze niet aannemelijk zijn. U verklaart dat de taliban op een dag naar de bakkerij kwamen en van uw vader verwachtten dat hij medicijnen zou mengen in het brood bestemd voor de NIS (CGVS, p. 14-15). Uw vader weigerde dit te doen, bracht de zak met medicijnen naar de NIS waarop de taliban enkele weken later jullie bakkerij binnenvielen en jullie probeerden te doden (CGVS, p. 14-15). Vooreerst is het erg vreemd dat de taliban jullie aanspraken om dergelijke aanval op de NIS te plegen. De taliban waren namelijk op de hoogte van het contract dat er liep tussen jullie en de NIS, waardoor zij logischerwijze zouden weten dat jullie niet met de taliban sympathiseerden, daar jullie anders geen contract met één van de vijanden van de taliban zouden afsluiten (CGVS, p. 14-15 en 16). Dat de taliban er van uit zouden gaan dat jullie loyaliteit ten aanzien van hen zouden tonen, is dan ook erg vreemd. Bovendien is het erg vreemd dat de taliban naar de bakkerij kwamen, waarop uw vader duidelijk liet blijken dat hij niet de intentie had om de medicijnen aan het brood toe te voegen en dat de taliban toch de medicijnen bij jullie in de bakkerij achterlieten (CGVS, p. 14-15). Door de medicijnen bij jullie achter te laten, liepen de taliban net een groter risico om verraden te worden door uw vader, daar hij de bewijzen kon voorleggen dat hij medicijnen ontving.”

Door louter, zonder enig (begin van) bewijs, te benadrukken dat *“de Taliban een groepering is die niet op een logische, gestructureerde en doordachte manier handelt, maar uitsluitend gedreven wordt door geweld, oorlog, slachtofferschap en dergelijke”*, weerlegt noch ontkracht verzoeker dat de wijze waarop zijn problemen met de taliban tot stand zijn gekomen weinig aannemelijk zijn. De omstandigheid dat de taliban in de periode van verzoekers problemen nog niet aan de macht waren in Afghanistan en in verzoekers regio van herkomst, brengt voorts niet met zich dat moet worden aangenomen dat zij grote risico's zouden nemen om verraden te worden teneinde de NIS schade te berokkenen en dat hun werkwijze toch *“heel logisch”* was. Verzoeker beperkt zich tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal waar hij stelt dat de taliban hem bedreigden omdat hij contact had met de NIS, doch verliest hierbij uit het oog dat de taliban grote risico's liepen om door hem en zijn vader verraden te worden wanneer zij een zak met medicijnen bij hen achterlieten, wetende dat zij niet met hen sympathiseerden. Dat niemand anders de NIS zou kunnen aanvallen met vergif dan de bakkerij die hen brood levert, doet geen afbreuk aan de geringe kans op slagen en grote risico's van een dergelijk plan. Waar verzoeker nog laat gelden dat de bakkerij niet alleen aan de autoriteiten leverde en dat de taliban dan ook niet konden weten dat zijn vader loyaliteit zou bieden aan de NIS, gaat hij eraan voorbij dat hij had verklaard dat zijn vader een contract had om brood te leveren aan de NIS en bovendien duidelijk had laten blijken dat hij niet de intentie had om de medicijnen aan het brood toe te voegen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Het betoog dat de taliban niet konden weten dat zijn vader loyaliteit zou bieden aan de NIS kan dan ook niet overtuigen. Gelet op het voorgaande en gezien het risico dat de taliban liepen door de medicijnen bij hem en zijn vader achter te laten, kan het betoog dat de taliban met hun bedreigingen verzekerd waren dat hij en zijn vader het nodige zouden doen en daarom de medicijnen hebben achtergelaten evenmin overtuigen, temeer nu zij, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift duidelijk stelt, op dat moment niet aan de macht waren en verzwakt waren. Aldus slaagt verzoeker er niet in om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Daarbij komt nog dat ook de werkwijze van de taliban nadat zij ervan op de hoogte waren gekomen dat verzoekers vader hun verraden had bij de NIS niet aannemelijk is. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt geduid:

“Zo verklaart u dat de taliban zeiden dat jullie de medicijnen de dag nadien in het deeg moesten mengen (CGVS, p. 18). Als jullie niet zouden doen wat zij van jullie verwachtten, dreigden ze ermee jullie te vermoorden (CGVS, p. 14-15 en 19). Jullie luisterden niet naar de eisen van de taliban en uw vader bracht

zelfs de NIS op de hoogte van de medicijnen, hetgeen de taliban volgens uw verklaringen te weten kwamen (CGVS, p. 14-15 en 20-21). Dat de taliban op de hoogte zouden zijn van het feit dat jullie hen verraadden aan de NIS, maakt het des te vreemder dat zij niet eerder naar de bakkerij kwamen om hun dreigementen kracht bij te zetten. Logischerwijze zouden de taliban, nadat zij merkten dat jullie de medicijnen niet aan het brood toevoegden, reeds naar de bakkerij komen om hun dreigementen uit te voeren of jullie verder onder druk te zetten. Tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt u geconfronteerd met het feit dat het vreemd is dat de taliban niet terugkwamen en stelt u dat "het hangt van hen af. Wat gebeurde met ons, dat was het. Misschien dachten zij er niet aan" (CGVS, p. 20). Dat de taliban er niet aan dachten om naar jullie terug te komen, is geen verschoningsgrond en kan niet verklaren waarom zij hun eerdere dreigementen niet uitvoerden."

Door in zijn verzoekschrift slechts te herhalen dat de taliban toen niet aan de macht waren in Kabul en discreet moesten blijven en daarom telkens 's nachts bij hem kwamen om niet opgepakt te worden, verklaart verzoeker nog steeds niet waarom de taliban niet eerder, desnoods 's nachts, hun dreigementen waren komen uitvoeren. Dat de taliban "een andere strategie (hebben) gevonden om de NIS aan te vallen", met name het uitvoeren van een zelfmoordaanslag op de kantoren van de NIS, betreft een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien nog niet verklaart waarom zij niet eerder hun bedreigingen tegen de vader van verzoeker, die hun volgens verzoekers verklaringen had verraden bij de NIS, hadden uitgevoerd. Ook door nog in het algemeen te stellen dat zijn verklaringen over de problemen die hij kende met de taliban gedetailleerd en geloofwaardig zijn en worden gestaafd met persoonlijke documenten die hij neerlegde en met algemene informatie over de situatie in Kabul in 2017, doet verzoeker niet de minste afbreuk aan de hierboven aangehaalde motieven. Aldus slaagt verzoeker er ook niet in om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Bovendien kunnen ook verzoekers verklaringen over de inval van de taliban in de bakkerij en de nasleep daarvan niet overtuigen, wat in de bestreden beslissing als volgt wordt onderbouwd:

"Een kleine twee maanden na het eerste bezoek van de taliban aan de bakkerij, vallen zij een tweede keer binnen (CGVS, p. 14-15 en 21). Bij deze inval werden er schoten gelost en werd uw vader geraakt in zijn rug/schouder (CGVS, p. 14-15 en 21-22). Dat er geen geloof gehecht kan worden aan dit incident blijkt uit uw handelingen nadien. Zo verklaart u eerst dat u met uw vader mee ging naar het ziekenhuis, maar dat u nadien gewoon terugkeerde naar de bakkerij omdat u voor de bakkerij moest zorgen (CGVS, p. 22-23). Gevraagd of dit niet riskant was, stelt u dat u geen keuze had omdat uw vader in het ziekenhuis lag en er niemand was om voor de bakkerij te zorgen (CGVS, p. 23). Wanneer de protection officer nogmaals probeert te achterhalen waarom u toch terugkeerde naar de bakkerij op de dag van het incident, verklaart u dan weer dat "mensen in Afghanistan gewoon zijn aan zo een situaties en dat u geen keuze had" (CGVS, p. 23). Ook dit is geen afdoende verklaring voor dergelijk risicovol gedrag en is tegenstrijdig met de ernstige vrees die u aanhaalde ten aanzien van de taliban."

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt, namelijk dat "aangezien zijn vader in het ziekenhuis lag er niemand meer was in de bakkerij" en de bakkerij hun enige inkomstenbron was, zodat hij onvermijdelijk moest terugkeren, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Met een dergelijke summier uitzetting doet hij niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen, zonder de concrete vaststellingen daarover te weerleggen. Verzoeker tracht zijn risicovol gedrag nog te minimaliseren door (*post factum*) te stellen dat de aanvallen van de taliban altijd 's nachts en op discrete wijze plaatsvonden omdat Kabul toen onder regeringscontrole stond, doch uit zijn verklaringen blijkt dat de mensen van de NIS die het brood kwamen halen dit 's morgens, in de namiddag en als de avond start deden en altijd hun geweren bijhadden als ze boodschappen kwamen doen uit veiligheidsmaatregelen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-18). Dit zou geen steek houden indien de taliban, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, nooit midden op de dag zouden zijn verschenen, zodat er wel degelijk van uitgegaan kan worden dat er (ook overdag) een risico bestond. Dat verzoeker nadat zijn vader door de taliban werd neergeschoten overdag gewoon terug naar de bakkerij ging om er te werken, wetende dat de taliban hem ook bedreigden, kan dan ook wel degelijk als "risicovol gedrag" dat tegenstrijdig is met de ernstige vrees die hij aanhaalde ten aanzien van de taliban worden beschouwd.

Verder kan nog worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

"Wat betreft de verijdelde zelfmoordaanslag op de NIS, kan nog toegevoegd worden dat u niet aangetoond heeft dat deze gelinkt is aan uw problemen met de taliban. U verklaart namelijk zelf dat de aanval op de NIS niet omwille van jullie gebeurde, maar omwille van de relatie tussen de overheid en de taliban (CGVS, p. 22)."

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw taskara bewijst hoogstens uw identiteit en nationaliteit, hetgeen hier niet ter discussie staat. De documenten die u neerlegt van de bakkerij van uw vader, nl. het huurcontract, twee belasting fiches, de vergunning en een foto van u in de bakkerij tonen aan dat jullie een bakkerij hadden, dit wordt dan ook niet betwist. Het contract tussen jullie bakkerij en de NIS die u voorlegt, kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Dienaangaande moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden (zie blauwe map). Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van uw asielrelaas."

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoekers algemene geloofwaardigheid ernstig is aangetast en dat verzoekers verklaringen over hoe zijn problemen met de taliban tot stand gekomen zijn, over de werkwijze die de taliban hanteerden en over de inval van de taliban in de bakkerij en de nasleep daarvan niet aannemelijk zijn. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat nu hij met dit beroep zijn geloofwaardigheid heeft aangetoond, het contract met de NIS zijn verklaringen stoelt. Waar verzoeker nog laat gelden dat de commissaris-generaal *in casu* niet aantoonde dat dit contract met de NIS in kwestie vals of niet authentiek is en geen enkele gegronde argument naar voren brengt om te steunen dat dit document een vervalsing zou zijn, lijkt hij er ten onrechte van uit te gaan dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Hoe dan ook toont het gegeven dat de vader van verzoeker met de NIS een contract had gesloten om brood te leveren de problemen van verzoeker met de taliban niet aan. Waar verzoeker ten slotte nog verwijst naar het arrest met nr. 169 452 van 9 juni 2016 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

De bewijzen van werk en van een duurzame en stabiele relatie met een Belgisch onderdaan die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 2 en 3), de fotokopieën van de geboorteakte en van de identiteitskaart van zijn dochter die verzoeker bij zijn eerste op 30 januari 2026 neergelegde aanvullende nota voegt (eerste aanvullende nota van verzoeker van 30 januari 2026, stukken 1 en 2), de fotokopieën van loonstrookjes die verzoeker bij zijn tweede op 30 januari 2026 neergelegde aanvullende nota voegt en de loonfiches en de getuigenis van zijn werkgever die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker van 2 februari 2026, stukken 1 en 2), hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban niet.

De beëdigde vertaling van de nieuwe wet van de taliban die verzoeker bij zijn eerste op 30 januari 2026 neergelegde aanvullende nota voegt (eerste aanvullende nota van verzoeker van 30 januari 2026, stuk 3), heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker er niet in slaagde om zijn problemen met de taliban en zijn vrees om door de taliban gedood te worden omdat zijn vader had geweigerd medicatie te mengen in het brood van de NIS aannemelijk te maken.

Voorts gaat verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's in op zijn verwestering.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 18). De

taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername geleidelijk verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 41 e.v.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24, en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht

brachten (Denmark, DIS, “Afghanistan, Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, “Afghanistan Country Focus” van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “Afghanistan, Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 december 2021, in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Het rapport “Focus Afghanistan. Return from abroad” van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt van uitgegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (SEM, “Focus Afghanistan. Return from abroad”, p. 35-36). De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (*ibid.*, p. 37).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld,

waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de “*Country Guidance*” van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

De Raad benadrukt vooreerst dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn leeftijd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn leven in en vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hem geen enkele vraag werd gesteld over zijn leven in België en over hoe en waarom hij negatief gepercipieerd zou worden. De Raad stelt vast dat de *protection officer* van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd heeft of verzoeker alles heeft kunnen vertellen wat van belang kan zijn voor zijn verzoek en ook aan de advocaat van verzoeker nog heeft gevraagd of deze iets wenste toe te voegen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker over zijn leven in België en over hoe en waarom hij negatief gepercipieerd zou worden ook in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en hierover via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan hij gebruik heeft gemaakt.

Zo wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij een jonge man is die meer dan twee jaar in België leeft en zijn vormende jaren hier doorbracht. Hiermee toont hij evenwel niet aan dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker enkele jaren – inmiddels al ruim vijf jaar – in België heeft verbleven en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Voorts stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij sinds maanden in België in een bakkerij werkt met vrouwelijke collega's, dat hij erg goed geïntegreerd is in zijn werkomgeving in Vlaanderen en dat hij een stabiele en langdurige relatie heeft met een Belgische onderdaan met wie hij ongehuwd samenwoont. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn verzoekschrift verschillende loonbriefjes (stukkenbundel verzoeker, stuk 2) en een fotokopie van drie foto's (*ibid.*, stuk 3). In de eerste aanvullende nota die hij op 30 januari 2026 neerlegt, stelt verzoeker dat hij zich dermate goed geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving dat hij er een gezinsleven heeft opgebouwd met een Belgische vrouw van wiens Belgische dochtertje hij de vader is. Het kind zou verwekt zijn buiten het huwelijk, wat door de taliban niet toegestaan is, aldus verzoeker, die er ook nog aan herinnert dat hij zijn land meer dan acht jaar geleden heeft verlaten. Het is voor hem overduidelijk dat hij en zijn levenswijze sinds zijn aankomst in België meer dan vijf jaar geleden indruisen tegen de waarden, normen en gedragingen die door de taliban in Afghanistan worden opgelegd. Ter staving van dit alles voegt verzoeker bij zijn aanvullende nota fotokopieën van de geboorteakte en van de identiteitskaart van zijn dochter en een beëdigde vertaling van de nieuwe wet van de taliban (eerste aanvullende nota van verzoeker van 30 januari 2026, stukken 1, 2 en 3). Bij zijn tweede aanvullende nota van 30 januari 2026 voegt verzoeker verschillende loonbrieven als bewijs dat hij in België werkt en zich professioneel integreert. Bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker nog meer loonbrieven en een getuigenis van zijn werkgever. Hoewel dit alles lovenswaardig is en aantoont dat verzoeker zich in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn relatie met een Belgische onderdaan en zijn werk in een bakkerij in België dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Wat verzoekers buitenhuwelijkse relatie betreft, stelt de Raad bovendien vast dat (i) verzoeker ter terechtzitting verklaart dat hij sinds vijf à zes maanden problemen heeft met zijn vriendin en nu alleen woont en dat (ii) niet wordt aangetoond dat de taliban of anderen in Afghanistan op de hoogte zijn van zijn buitenhuwelijkse relatie en kind, zodat verzoeker niet aantoont dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan een risico loopt ervan beticht te worden de religieuze, morele en/of sociale normen te hebben overschreden.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift nog dat hij "*wenst te leven in een samenleving waar zijn wil en zijn persoonlijke vrijheden gerespecteerd worden*" en dat hij zich gedraagt en kleedt als een westerling. Hij laat echter na dit betoog te concretiseren, laat staan dat hij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwt. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Verzoeker is een meerderjarige Afghaanse man die geen zicht biedt op zijn leeftijd, maar geschat wordt op 26 jaar (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Beslissing van de Dienst Voogdij), die Afghanistan volgens zijn verklaringen ergens in de lente van 2017 heeft verlaten (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, en stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', p. 12, vraag nr. 32). Hoewel hij zich inmiddels bijna negen jaar buiten Afghanistan en ruim vijf jaar in België bevindt, kan er dus van uitgegaan worden dat hij het grootste deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij in Afghanistan drie of vier jaar naar de *madrassa* is gegaan, waar hij een beetje leerde lezen en schrijven, en dat hij er naar de moskee van het dorp ging (*ibid.*, p. 8 en 9). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* en *Dari* spreekt (*ibid.*, p. 4, en adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring betreffende procedure). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn eerste op 30 januari 2026 neergelegde aanvullende nota over het talibandiscours, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kabul als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 278 653 en 278 700 van respectievelijk 12 en 13 oktober 2022, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een volwassen jongeman die naar schatting 26 jaar oud is en die weliswaar al ruim vijf jaar in België is, doch in Afghanistan het grootste deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er naar de *madrassa* en de moskee is gegaan en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban en zijn vrees om door de taliban gedood te worden omdat zijn vader had geweigerd medicatie te mengen in het brood van de NIS niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens steun in de recente informatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de

fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie.

Voorts toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Ook uit het administratief dossier kunnen dergelijke persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker niet worden ontwaard.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN